

**ALLIE
REYNOLDS**
TRIAŠKA

**PRIATELSKÉ STRETNUTIE
PO ROKOCH
ALEBO
HRA O ŽIVOT?**

IKAR

**ALLIE
REYNOLDS
TRIAŠKA**

**PRIATEĽSKÉ STRETNUTIE
PO ROKOCH
ALEBO
HRA O ŽIVOT?**

Preložila Tamara Chovanová

Allie Reynolds
SHIVER

Copyright © 2021 by Allie Reynolds
Translation © 2021 by Tamara Chovanová
Jacket design © 2021 by Diana Delevová.
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7838-7

Venujem svojim rodičom, horalom.

Prológ

Znova prišlo to obdobie roka, v ktorom ľadovce vydávajú telá.

Tá obrovská masa ľadu je zamrznutá rieka. Jej prúd však tečie príliš pomaly, aby sme si to vôbec všimli. V jej priezračnej hĺbke sa mihnajú nedávne obete s tými staršími. Niektoré sa vynoria na vrchole, iné na čele ľadovca a nedá sa odhadnúť, kto ďalší príde na rad.

Môže trvať roky, kým sa objavia. V niektorých prípadoch desaťročia. V susednom Taliansku nedávno ľadovec odhalil zachované telá vojakov z prvej svetovej vojny aj s helmami a puškami.

V každom prípade, čo sa dostane dnu, musí niekedy vyjsť von, preto každé ráno čítam miestne noviny. Čakám totiž na jedno konkrétne telo.

1

„Haló?“ Ozvena môjho výkriku sa rozlieha po celej betónovej hale.

Známa bielo-červená kabínková lanovka je pristavená, ale niet tu nikoho, kto by ju spustil. Slnko zapadlo za Alpy, obloha je sfarbená do ružova, a v budove sa stále nesvieti. Kde sú všetci?

Fúka ľadový vietor a ja sa ešte viac zababuším do bundy. Sezóna sa zatiaľ nezačala, stredisko sa otvára až o mesiac, tak som ani nečakala, že ostatné lanovky budú premávať. Ale myslela som, že táto bude. Ako sa inak dostaneme na ľadovec? Pomýlila som si deň?

Ruksak so snoubordom odložím na nástupište a vytiahnem mobil, aby som znovu skontrolovala e-mail. *Uvedomujem si, že to je už nejaký čas, ale čo by si povedala na streťávku na celý víkend? Budova Panorama, ľadovec du Diable, Le Rocher. Stretneme sa pri lanovke v piatok 7.11. o 17.00. C. x.*

C ako Curtis. Ak by ma sem pozval niekto iný, vymazala by som správu bez odpovede.

„Čau, Milla!“

Po schodoch smerom ku mne vykračuje Brent. Je o dva roky mladší odo mňa, už musí mať tridsaťjeden rokov, ale aj keď vyzerá vyčerpane, vďaka strapatým tma-

vým vlasom a jamkám na lícach si zachoval chlapčenský šarm.

Pri objatí ma zdvihne zo zeme a ja mu objatie opätujem. V jeho posteli som strávila toľko chladných nocí. Mám výčitky, že som sa s ním nespojila skôr. Ale po tom, čo sa stalo... No čo, ani on sa neozval.

Ponad jeho plece vidím, ako sa ostré vrcholce hôrenia na tmavnúcej oblohe na tieň. Naozaj tam chcem ísť? Ešte nie je neskoro. Mohla by som sa na niečo vyhovoriť, naskočiť do auta a vrátiť sa do Sheffieldu.

Za nami niekto zakašle. Keď sa od seba odtiahneme, zbadáme vysokú postavu Curtisa.

Z nejakého dôvodu som očakávala, že Curtis bude vyzerat rovnako ako naposledy, keď som ho videla. Zničený, zlomený žiaľom. Ale, pochopiteľne, nie je to tak. Mal desať rokov, aby sa z toho dostal. Alebo aby to v sebe potlačil.

S Curtisom sa objímame len krátko. „Rád ťa vidím, Milla.“

„Aj ja teba.“ Vždy som mala problém pozrieť mu do očí, keďže tak perfektne vyzeral a stále vyzerá, ale teraz je to ešte ťažšie.

Curtis si s Brentom podá ruku. Všimla som si, aká je Curtisova ruka oproti Brentovej bledá. Obaja si priniesli snoubordy, v tom smere sa prekvapenie nekoná. Nevieť si predstaviť, že by sme išli na kopec bez nich. Všetci traja sme si dali džínsy, ale vykúkajúce golieri košieľ spod snoubordových bünd ma pobavili.

„Dúfam, že som sa nemala vyobliekať,“ poviem.

Curtis si ma prehliadne zhora nadol. „Ujde to.“

Prehltnem. Oči má ešte belasejšie ako predtým, pripomínajú mi niekoho, na koho nechcem myslieť. Nie je tam ani tá neha, ktorú som z neho kedysi cítila. Kvôli nemu som sa trepala na miesto, kam som sa už nikdy nechcela vrátiť. A už to začínam ľutovať.

„Kto má ešte prísť?“ spýta sa Brent.

Prečo sa pozerá na mňa?

„Netuším,“ poviem.

Curtis sa zasmeje. „Fakt nevieš?“

Blížia sa kroky. Prichádza Heather. A to je kto? *Dale*? To nie je možné, oni sú ešte vždy spolu? Dalove divé vlasy sú teraz upravené do módného účesu, po pírsgoch ani stopy. Skejtové topánky ani nevyzerajú na to, že by sa v nich niekedy skejtbordovalo. Vyzerá to tak, že ho Heather dostala. Aspoňže mu dovolila doniesť si snoubord.

Heather má oblečené ligotavé čierne šaty, silonky a čižmy na vysokých podpätkoch. Aj v tej páperke jej musí byť poriadne zima. Keď ma objíme, zacítim vôňu jej dlhých tmavých vlasov. Lak na vlasy.

„Rada ťa vidím, Milla.“ Prv než sem prišli, musela si niečo hrknúť, lebo to znie, akoby to myslela vážne. Čižmy majú sedemcentimetrový podpätok, takže je o tri centimetre vyššia ako ja. Pravdepodobne preto si ich dala...

Zamáva prsteňom na ruke.

„Vy ste sa zobrali? Gratulujem.“

„Pred tromi rokmi.“ Jej škótsky prízvuk je ešte silnejší ako predtým.

Brent aj Curtis plesnú Dala po chrbte.

„So žiadosťou o ruku si si dal načas, čo?“ poznamená Brent. Aj jeho londýnsky prízvuk sa zdá výraznejší.

„Ja som požiadala jeho,“ odvrkne Heather.

Dvere na lanovke sa so škripaním otvoria. Ukáže sa lanovkár s čiernou čiapkou s logom strediska stiahnutou na oči. Skontroluje v poznámkach naše mená a naznačí, aby sme nastúpili.

„To sme všetci?“ spýtam sa, hrám o čas.

Lanovkár si to zjavne myslí. Niečo sa mi na ňom zdá povedomé.

Všetci už nastúpili, tak sa neochotne pohnem aj ja.

„Kto by tu ešte mal byť?“ spýta sa Curtis.

„Máš pravdu,“ súhlasím. Zopár ľudí sa k nám pridalo, zopár odišlo, ale z našej pôvodnej zostavy sme zostali len my piati.

Alebo skôr jediní, ktorí sú ešte nažive.

Zaplaví ma pocit viny. *Už nikdy nebude chodiť.*

Lanovkár zavrie dvere. Snažím sa mu pozrieť do tváre, ale skôr než sa mi to podarí, odchádza po nástupišti a zmizne vo svojej búde.

Lanovka sa dá do pohybu. Keď sa dvíhame ponad vrcholky jedlí, očarení hľadáme cez plexisklo na zapadajúce slnko – akoby sme ho naháňali.

Je zvláštne vidieť pod sebou zeminu a trávu. Vždy tam bol sneh. Snažím sa zazrieť svište, ale pravdepodobne sú už uložené na zimný spánok. Prenesieme sa ponad strmý útes a dedinka Le Rocher nám mizne z dohľadu.

Ako tak visíme vo vzduchu a za oknom prechádza krajina, začínam mať zvláštny pocit. Namiesto stúpania na horu akoby sme cestovali naspäť v čase. A nie som si istá, či som pripravená čeliť minulosti.

Neskoro. Lanovka už vchádza do medzistanice. Vlečúc batožinu vystupujeme na opustené výstupišťe. Je tu chladnejšie a ešte mrazivejšie bude tam, kam ideme. Vo vetre veje francúzska zástava. V polovici cesty nahor sa sfarbenie krajiny mení z hnedozelenej na bielu. Snežná čiara.

„Myslel som si, že v tomto období bude sneh už dolu v údolí,“ poznamená Brent.

Curtis prikývne. „Klimatická zmena v priamom prenose.“

Sme na mieste, ktoré je v zime so sedačkovými lanovkami a vlekmí jazdiacimi všetkými smermi srdcom lyžiarskeho strediska, ale teraz premáva iba jedna kabínková lanovka.

U-rampa sa nachádzala priamo pri tej chatke. Teraz je to len rúra plná blata a špiny v tvare písmena u, ale v mysli jasne vidím jej nedotknuté snehobiele steny. V tom čase to bola najlepšia u-rampa v Európe a to nás v tú zimu prilákalo prísť práve sem.

Ach, tie spomienky. Naskočia mi zimomriavky. Predstavujem si naše mladšie vydania, ako sa smežeme a doberáme. Nás piatich.

Plus tie dve, ktoré tu s nami nie sú.

Mrazivý vietor sa mi začína hrať s vlasmi. Vytiahnem si zips na bunde až k brade a ponáhľam sa za ostatnými.

Lanovka nás vyvezie do výšky takmer 3 500 metrov.

Ľadovec Diable je jedno z najvyššie položených lyžiarskych stredísk vo Francúzsku. Lesklé oranžové kabínky visia na lane ako vianočné ozdoby na stromčeku. Curtis nastúpi do najbližšej otvorenej kabínky.

Heather potiahne Dala za ruku. „Počkajme na ďalšiu.“

„Nie, čo si,“ povie Dale. „Zmestíme sa všetci.“

Curtis názorne ukáže. „Je tu kopa miesta.“

Nevyzerá to tak, že by Heather presvedčil. Chápem ju. Do týchto malých kabínok sa teoreticky zmestí šesť ľudí, ale s našimi vecami to bude tlačienica. Ten jej kufor nám veľmi nepomohol.

Brent sa musí skloniť, aby mohol nastúpiť. „Môžeš mi sedieť na kolene, Mills. Podaj nám svoj ruksak.“

„Na tvojom kolene môže sedieť Dale,“ poznamenám. „Ja budem sedieť tu.“

Nakoniec skončí Dalovi na kolene Heather, hneď vedľa Curtisa a oproti mne a Brentovi, s ruksakmi vyplňajúcimi medzery všade okolo nás. Bez dredov vyzerá Dale veľmi čudne. Svojím severským výzorom sa vždy podobal na Vikinga. Teraz mi skôr pripomína moderátora v nejakej televíznej šou.

Prechádzame ponad náhornú planinu, pod nami vzduchoprázdno. Úplne som zabudla, aké je to stredisko veľké. V lete chodia po kľukatiacich sa turistických chodníkoch turisti. S množstvom alpských kvetov tu musí byť krásne, ale teraz vidieť len riedky hnedý porast a kamenistú pôdu. Bez známky života, dokonca nevidíme ani vtáky. Pôda vyzerá neúrodná.

Mŕtva.

Nie. Spiaca. Čakajúca.

Tak ako aj niečo iné tam hore. Prehltnem a prinútim sa tú myšlienku potlačiť.

Keď kabínka s hrmotom prechádza popri stĺpe, Curtis kolenom narazí do môjho. Je nezvyčajne ticho, ale chápem to. Ak je to náročné pre mňa, preňho to musí byť stokrát ťažšie.

V maile sa to nespomínalo, ale je zjavné, prečo sme tu. Deň pred Curtisovým mailom sa v správach objavila informácia:

Britskú snoubordistku, ktorá je nezvestná desať rokov, súd vyhlásil za mŕtvu.

Nepredpokladám, že ostatným sa chcelo prísť viac ako mne, ale ako by sme mohli odmietnuť? Je pochopiteľné, že si chce uctiť jej pamiatku.

Pod nami je už sneh, ktorý súmrak sfarbil do fialova. Ďaleko nad nami sa týčia skaly, podľa ktorých je Le Rocher pomenovaný.

Na vrchole je usadená Panorama, učupená tmavá budova vystavená živlom.

„Tak ako si to zorganizovala, Mills?“ spýta sa Brent.

„Čo som zorganizovala?“ opätujem otázku.

„VIP prístup na ľadovec, súkromná jazda lanovkou a tak. Pekná páлка.“

Prekvapene na neho pozriem. „Čo tým myslíš?“

„Teraz je odstavka. Nemohlo to byť lacné.“

„Prečo si myslíš, že som to zorganizovala ja? To zariadil Curtis.“

Curtis sa na mňa pobavene pozrie. „Čo prosím?“

Na čo sa hrajú? Vytiahneme mobily. Naposledy mi mobil zanechal škaredú modrinu na boku, keď som počas prvej jazdy spadla a rozbila si obrazovku. Po tomto incidente som si ho už na snoubordovanie radšej nebrala.

Ukážem im mail, ktorý som dostala, a Brent mi ukáže ten jeho. Jeho pozvánka vyzerá rovnako ako moja, ibaže je podpísaná M a na konci je P. S.: *Stratila som mobil. Pošli mi mail.*

„Nech sa páči.“ Mail, ktorý dostal Curtis, sa zhoduje s Brentovým.

Nikdy som sa v Curtisovi nevyznala. Má to byť vtip?

Kabínka sa pri prechode popri stĺpe zatrasie a v ušiach mi zapraská. Tu je to už strmé. Začíname dlhé stúpanie na ľadovec.

Obrátim sa na Dala a Heather. „Ako vyzeral mail, ktorý ste dostali?“

Dale zaváha.

„Rovnako ako ten váš,“ odpovie Heather.

„Od M alebo C?“ spýta sa Brent.

„Ehm, M.“ Heather prenesie pohľad na mňa.

Prečo mám pocit, že klame? „Môžem sa naň pozrieť?“

„Prepáč,“ odpovie Heather. „Vymazala som ho. Ale vyzeral rovnako ako ten ich.“

2

Neviem, čo som vlastne tam hore čakala. Hudbu? Sviečky? Čašníkov s podnosmi so šampanským?

Nič z toho tam nebolo. Výstupišťe – slabo osvetlené a prázdne, rovnako ako búdka lanovkára. Vytiahneme si veci. Siréna zapípa, lanovka zahne a zastane. Asi ju ovládajú zdola a na bezpečnostnej kamere videli, že sme už prišli. Šetria náklady na ľudí. Po zmätku z toho, že ani nevieme, kto nás sem vlastne pozval, je to trochu strašidelné. Súdiac podľa zvráteného obočia, Heather je zjavne toho istého názoru.

Brent pozrie na mňa. „Necháme si zatiaľ veci tu?“

„Mňa sa nepýtaj,“ odpoviem.

Položí si veci na zem. Zaváham, ale nakoniec spravím to isté. Nezdá sa, že by ich odtiaľto niekto mohol ukradnúť.

Kým vyšliapem nahor po kovových mriežkovaných schodoch, zadýcham sa. Vzduch je tu riedky. Prestrčím sa cez dvojkrídlové dvere priamo do budovy Panoramy a zacítim zatuchnuté drevo. Na chvíľu musím zatvoriť oči. Pretože práve takto si pamätám vôňu zimy.

Curtis zažne a osvetlí drevom obloženú chodbu. Zvyčajne je plná lyžiarov a snoubordistov, ktorí prejdú popri skrinkách na lyže a smerujú cez hlavný vchod na ľadovec. Ale dnes je tu desivé ticho.

Curtis si priloží ruky k ústam. „Je tu niekto?“

Brent na mňa znova pozrie, rovnako ako Dale. Myšlienky mi zablúdia k pozvánkam. Mohol to zorganizovať jeden z nich? Nie, to sa mi nezdá. Ako poznamenal Brent, nie je sezóna. Teraz musí víkend strávený na ľadovci stáť tisíce. Keďže som si Curtisa na internete preverila, viem, že sa mu darí. Musel to byť on. Ale prečo to tají? Sú v tom ostatní s ním, alebo sa mu nejako podarilo ich presvedčiť, že organizátorkou som ja?

„Musí tu niekto byť,“ povedal Curtis. „Podme sa poobzerať.“

Všetci sme sa rozbegli rôznymi smermi, celkom ako deti v lunaparku. Je to tu ako v bludisku. Keďže je táto rozľahlá budova jediná široko-ďaleko, sídli v nej horská záchranná služba, nachádza sa tu rozvodňa a všetko, čo by návštevníci a zamestnanci mohli potrebovať. Viem, kde je reštaurácia a toalety, ale to je asi tak všetko. Aha, a raz som nocovala v jednej z maličkých izieb tohto najvyššie položeného hostela vo Francúzsku.

Utekám po chodbách a pritom zažívam svetlo. Množstvo zatvorených dverí. Niektoré sa dajú otvoriť, iné nie. Tieto idú. Uf, toto by mohla byť izba, v ktorej som nocovala. Závan vlhkej a zatuchnutej miestnosti vyvolá spomienku. Brent na matraci podo mnou, jeho veľké ruky okolo mojich bokov. Zahľadím sa na úzku posteľ. Nato vyjdem von a zatresnem za sebou dvere.

Hneď vedľa je sklad s bielizňou s borovicovými policami, na ktorých sú naukladané huňaté biele uteráky a staré plachty páchnuce lacným pracím prostriedkom. Z ďalšej miestnosti sa šíri závan jedla. A naozaj, je to kuchyňa. Na obrovskom sporáku stoja dva hrnce. Nadvihnem pokrievky. V jednom je čosi mäsové, v druhom kaša. Stále sú teplé. Mohla by to byť naša večera, ale kde je personál?

Zbadám toalety a opatrne potlačím dvere. Nikto tam nie je, len tma. Hneď za nimi je rovnako tmavá reštaurácia, no dym z dreva je taký štiplavý, až sa rozkašlem, hoci oheň v kozube nie je rozložený. Zvykla som tu tráviť hodiny, zohrievajúc si ruky na šálke kávy, keď som prechádzala snehové fujavice. Teraz tu však nikto nie je, tak len odbočím do ďalšej chodby. Ostatní musia byť na poschodí, lebo ich už nepočujem.

Ďalšie skladové priestory, ďalšie zamknuté dvere. Svetlá sú nastavené na krátky interval a niekedy sa vypnú skôr, ako stihnem zasvietiť ďalšie, takže sa ocitnem v totálnej tme. To ticho je desivé. Ak by sa spoza dverí niekto vynoril, asi by som dostala infarkt.

Konečne niečo známe: hlavný východ na ľadovec. Ponáhľam sa k nemu, aj keď v túto nočnú hodinu tam nikto nebude a dvere budú pravdepodobne zamknuté. Ale ak by neboli, tak sa chcem nadýchnuť toho ľadového vzduchu. Bolo to tak dávno.

Dvere sa otvoria a ja cítim, ako sa vietor rúti dovnútra, znie to ako prenikavý výkrik, pôsobí zvlášť ľudsky.

Zaplesnem ich a zhlboka dýcham. Vedela som, že ak sa sem vrátim, toto bude ťažké. Príveľa dverí, ktoré by som radšej nemala otvárať.

Vzchop sa, Milla.

Fajn. Zvládnem to. Hneď ako do seba hodím pár drinkov, bude mi dobre.

Na poschodí je miestnosť, kde sa konajú svadby a iné spoločenské udalosti. Pre malé strediská, ako je Panorama, sú dôležitým zdrojom príjmov, najmä keď nie je sezóna. Miestnosť som síce videla len na fotkách, ale pravdepodobne sú všetci v nej, keďže som prezrela celé prízemie a nikde som nikoho nestretla.

Tu je schodisko. Navrchu sú ťažké protipožiarne dvere a na ich opačnej strane sa vzduch zdá ešte chlad-

nejší. Zacítim slabý závan. Ale čoho? Zrejme Heatherinej voňavky.

Začujem zvuky spoza dverí napravo.

Stop! hlása nápis. *Hra sa začína. Mobily musia zostať v košíku.*

Povzdychnem si. Hra. Možno nejaký kvíz o snoubor-
dingu alebo čo si jeden o druhom pamätáme. Niečo, čo
nás prinúti rozprávať o starých časoch. Je to presne Cur-
tisov štýl komunikácie, nechce, aby ho niekto odrádzal
od jeho plánu. Mobil uložím do košíka. Aj keď...

Znova zameriam pozornosť na nápis. *Hra sa začína.*
Kedysi som tie slová povedala... Nie. Je to bežná fráza.
Nič to neznamená. Mobil položím na štyri ďalšie, ktoré
tam už sú, a vojdem dnu.

Spoločenská miestnosť prečnieva ponad horu. Je v nej
huňatý biely koberec, ktorý má odrážať sneh vonku,
bezpochyby prehnane drahý bielo-strieborný nábytok,
čalúnené saténové stoličky, sklené stoly s chrómovými
nohami. Luxus je v ostrom kontraste s rustikálnym zaria-
dením na prízemí. Dokonca to tu aj inak vonia. Zatuch-
nutý vzduch nahradila vôňa čerstvej farby.

Celú zadnú stenu tvoria okná s bielymi zamatovými
závesmi zachytenými pri okrajoch. Cez deň musí byť od-
tiaľto nádherný výhľad, ale teraz vidieť len nepreniknu-
teľnú tmú. Žiadne svetlo na dohľad.

Momentálne strašidelné, ale inak krásne miesto na
svadbu – ak viete prehliadnuť, koľko životov si tento ľa-
dovec už vyžiadaval.

A koľko tiel stále uchováva.

Nemysli na to.

Je tu taká zima, až sa mi parí od úst. A je tu aj vlhko.
Miestnosť očividne nevyužívali celé mesiace. Všetci už
popíjajú. Na neďalekom striebornom podnose je polo-
žená jediná fľaša s pivom – Kronenbourg 1664. Na dlani

cítim chlad pohára. Kedysi som zbožňovala toto sladké šumivé francúzske pivo v malých fľaškách. Nepila som ho, odkedy som tu bola naposledy.

Stále sme tu len my piati. Personál určite stojí na chodbe. Curtis nespustí zrak z dverí. Čo má naplánované?

Heather položí ruky s krásne upravenými nechtami na moju ruku. „Videla si tú hru?“

„Akú hru?“

Ťahá ma cez koberec k vysokej drevenej škatuli na nízkom stolíku. Vedľa nej ležia perá, kvalitné obálky krémovej farby a pohľadnice. A vytlačený laminovaný hárok papiera hovoriaci: ideme lámať ľady. Ozdobné písmo pripomína smútočné oznámenie.

Alebo svadobné, pripomeniem si rýchlo.

Napíšte o sebe tajomstvo, ktoré nikto z prítomných nebude poznať. Vhodte obálku do škatule. Potom ich po jednej vyťahujte a hádajte, kto to napísal.

Letmo znova pozriem na Curtisa, pobavilo ma, koľko námahy si dal, keď nám by úplne stačilo spoločne sa opiť do nemoty.

Prejde okolo mňa k oknu, utrie orosené sklo a pozrie von. Plynulosť jeho pohybov mi odjakživa pripomínala gymnastov. A to sa nezmenilo, stále z neho vyžaruje elegancia.

Prv než ho oslovím, potrebujem mať v sebe viac alkoholu, tak si to radšej nasmerujem k Brentovi. Fľaška s pivom v jeho ruke ma prekvapí, nikdy nepil.

„Ešte snouborduješ?“ spýtam sa.

„Raz do roka vyrazím na hory,“ odpovie. „Tolko si môžem dovoliť. Stále dosť skejtbordujem.“

„Všimla som si podľa stavu tvojich tenisiek.“

Jeho tenisky značky DC sú na jednom prste predevravené, vidím mu ponožku. DC bol jeho sponzor, ale

podľa všetkého si tento pár musel kúpiť sám. Jeho lojalita k značke je dojímavá, aj keď to je celý Brent.

V tú zimu to bol dvadsaťjedenročný štíhly chalan s energiou tínedžera. Odvtedy trochu pribral, a aj keď sa to pri jeho voľnom oblečení ťažko odhaduje, vyzerá stále v dobrej forme. A ešte vždy nosí džínsy spustené na pol žrde.

Prv než sa začala jeho snoubordová kariéra, vďaka svojej tmavej pleti zdedenej po otcovi, ktorý pochádzal z Indie, žal krátko úspechy ako model. Sem-tam si ho pozriem na Instagrame, ale veľa sa z neho nedozviem. Chcela by som vedieť, či niekoho má, prípadne aj deti, ale nechcem, aby to zle pochopil. Rada by som vedela, či je šťastný.

„Tak ty si ma sem naozaj nepozvala?“ spýta sa Brent.

„Nie,“ odvetím. „Veď som povedala.“

S Curtisom sa nám stretnú pohľady. Vyzerá... znepokojene? Pravdepodobne rozmýšľa, kde je personál.

„Stále jazdíš?“ spýta sa Brent, zjavne sa snaží odvieť rozhovor na bezpečnejšie územie.

„Odkedy som odtiaľto odišla, tak nie,“ odpoviem.

„Vážne? Vôbec?“

„Mám veľa práce.“ Vidím, že ho to prekvapilo. Kedysi bolo snoubordovanie pre mňa všetkým a vždy som si predstavovala, že sa mu budem venovať do vysokého veku.

No v skutočnosti ma desí. Desí ma, čo zo mňa robí a koľko ďalších životov by som mohla zničiť. V momente, ako si zapnem viazanie, na ničom inom nezáleží.

Brent nevie, čo som spravila, nie všetko. Nikto z nich to netuší.

A chcem, aby to tak aj zostalo.